

det langt ude i det fjerne liggende sørgelige Fænomen, Fordringen om, at Københavns Landbefæstning skal nedlægges. Man har altså ikke nogen Ret til at forandre sig over, at jeg tager det Standpunkt, som jeg gør, fordi ethvert fornuftigt Menneske kan begribe, at det i alle Tilfælde er en Forbedring, at der anvendes adskilligt til, at Københavns Søbefæstning kan komme i en god og ordentlig Stand, og at man ikke vil modsætte sig dette.

Med Hensyn til Loven om Rettens Pleje erkendte den ærede Minister ganske ærligt — hvad jeg ogsaa vidste, han maatte gøre —, at han vil gøre, hvad han kan, for ved Passiviteten at forhindre denne Lovs Gennemførelse, ved at lægge passive Hindringer i Vejen for, at de Bilove, som skulle til, blive førte ud i Livet. Men naar den ærede Minister siger, at jeg har hjulpet ham dertil, og at jeg navnlig har gjort det derved, at jeg som Ordfører for nogle af Supplementslovsforslagene har brugt lang Tid til at fremme Betænkninger o. s. v., tror jeg ikke, det er velfortjent. Jeg tror ikke, at jeg har fortjent den Bebrejdelse, som ligger deri. (*Konseilspræsidenten [Zahle]: Bebrejdelse!*) . . . Bebrejdelse for, at jeg skulde have været for længe om Arbejdet — det laa jo i Udtalelserne. Men jeg skal slet ikke opholde mig derved, jeg tror nok at være saa bekendt for det Arbejde, jeg gør her i Udvalgene, at man ikke tror om mig, at jeg forsumper Sagerne. Men en Ting er at arbejde for Sagerne, saaledes som Udvalgene have gjort, og jeg som Ordfører for nogle af dem har gjort, i den Hensigt at fremme dem, og en anden Ting er at tage det Standpunkt, som den ærede Minister gør, selv at gøre alt for at forhindre deres Fremme. Derfor er der ingen Sammenhæng mellem min Stilling til denne Sag og den ærede Ministers.

Den ærede Minister ytrede, at saa længe vi bruge saa meget til Militærvæsenet, som vi gøre, naa vi ikke Balance paa Budgettet. Det skulde naturligvis særlig sigte til de Befæstningslove, der bleve vedtagne i Fjor Sommer. Jeg vil i den Anledning gøre opmærksom paa, at den aarlige Forøgelse af Udgiften til Militærvæsenet er sikret, saa vidt man kan sikre den Slags Forhold, Staten gennem den forhøjede Indkomstskat, som oven i Købet ventes at ville indbringe mere, end der kan antages at ville gaa med til at udrede de forhøjede Militæruddgifter. Hvad det angaar, som skal udredes een Gang for alle, de 31½ Mill. Kr., som dog ville blive

reducerede til omtrent 25—26 Mill. Kr. gennem Realisationen af de forskellige Arealer m. v., der høre herhen, har det altid været en Forudsætning, at Pengene maatte laanes. Det var ganske naturligt, at der maatte laanes, og til Forrentning og ogsaa eventuel Afbetaling af dette Laan vil den forhøjede Formueskat være tilstrækkelig. Saa der er ikke Spørgsmaal om, at der af den Grund vilde behøves noget som helst, som kunde blive til Byrde for Balancen. Nej, Sagen er den, at man har gjort en hensynsløs Anvendelse af Statens Midler til al Verdens Ting, Ting, vi ikke have Raad til. Man har brugt Pengene til alt muligt, man har lavet store, kostbare Foranstaltninger, som i hvert Fald kunde udsættes. De private, der ville føre en forstandig Husholdning, indrette sig paa at vente til Tid og Lejlighed, til de faa Penge disponible. Det har Staten ikke gjort og gør stadig ikke.

I den Forbindelse kunde jeg maaske henvende et Par Ord til den ærede Finansminister, som fremsatte nogle Bemærkninger i Anledning af min Ytring om, at der havde manglet Overblik, det var en af Skavankerne ved den danske Rigsdag, at der i en lang Række af Aar havde manglet finansielt Overblik, man lod staa til, man bevilgede den ene Million efter den anden til alle mulige Ting, aldrig saa man efter hvordan det samlede sig, og hvordan Resultatet blev. Jeg sagde endvidere, at det var naturligt og rimeligt, at Ministrene maatte være dem, der havde dette Overblik og skulde sørge for at skaffe til Veje den Balance, de andre ikke saa efter og ikke brød sig om. Dertil svarede Finansministeren: hvorledes skulde Ministrene kunne gøre det, da Ministrene tages af Folketinget, og naar de ere blinde i Folketinget, kunne Ministrene heller ikke blive seende. Ja, maaske det er en Fejl, jeg er tilbøjelig til at tro, at det virkelig er det. Jeg er meget tilbøjelig til at tro, at man vilde have haft udmærket Nytte i den senere Tid, den sidste halve Snes Aar, af at have taget Folk udenfor Folketinget med ind i Regeringerne. Der kan være mange fortræffelige Mænd i Folketinget, der kunne have gjort deres Nytte, ogsaa have gjort deres Nytte som Ministre, men hvad angaar det store finansielle Overblik, havde det vistnok været meget nødvendigt at faa Folk, der stod udenfor. Thi Forholdet er jo dette, at ude fra, fra Valgkredsene, trykker man paa sin Rigsdagsmand, det vil sige sin Folketingsmand, og her i Rigsdagen trykker den ene Folketingsmand paa den